

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

w sprawie z powództwa J.S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Zakładu Karnego w T.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 maja 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 27 kwietnia 2017 r., sygn. akt I ACa [...] /16,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3. przyznaje radcy prawnemu K.L-S. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w K. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych powiększoną o kwotę podatku od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującego od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący J.S. powołał się na istotne zagadnienie prawne polegające na konieczności ustalenia, czy każde dobro osobiste człowieka podlega ochronie w przypadku naruszenia któregośkolwiek z nich, czy też ochrona ta następuje dopiero, jeżeli naruszenie to obejmie jednym działaniem lub zaniechaniem bądź przez określony czas, kilka dóbr osobistych. Stwierdził również, że istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości, a w szczególności art. 23 i 24 k.c. - przez rozstrzygnięcie, czy do skuteczności roszczenia o usunięcie skutków naruszenia dobra osobistego wymagane jest uprzednie żądanie zaniechania działania zagrażającego dobru osobistemu, stosownie do art. 24 § 1 zdanie pierwsze k.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie podnoszono, że powołanie się w skardze kasacyjnej na istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga sformułowania problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on znaczenie dla rozwoju prawa lub precedensowy charakter. Problem ten powinien odnosić się do konkretnych, powołanych we wniosku przepisów prawa, zostać ujęty w sposób abstrakcyjny, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą. Konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do jego rozbieżnych ocen

(por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, niepubl.; z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, niepubl., z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, niepubl.).

Sformułowane w skardze kasacyjnej zagadnienie nie czyniło zadość tym wymaganiom. Zostało ono zreagowane z jednozdaniowym, ogólnikowym, uzasadnieniem, bez wskazania argumentów wskazujących na możliwe drogi jego rozstrzygnięcia, sama zaś postawiona w nim kwestia jest *in abstracto* oczywista w świetle treści art. 23 i 24 k.c. W skardze powołano zatem w istocie jedynie pozór zagadnienia prawnego, co nie wyczerpuje przyczyny kasacyjnej wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Oczywisty charakter ma również kwestia podniesiona jako przyczyna kasacyjna określona w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie podjęto nawet próby wykazania, aby poruszony problem budził rzeczywiste i poważne wątpliwości interpretacyjne, co zakłada m.in. konieczność powołania odpowiednich źródeł w judykaturze lub doktrynie, z których wątpliwości te miałyby wynikać (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15, niepubl., i z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, niepubl.).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji. O kosztach postępowania rozstrzygnięto - nie znajdując podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c. - na podstawie art. 98 w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.

jw

ał